

ת"פ 2999/11/13 - מדינת ישראל נגד אחמד מחאמיד

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 2999-11-13 מדינת ישראל נ' מחאמיד(עציר)

בפני כב' השופטת תמר שרון נתנאל

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד מיטל חן רוזנפלד

נגד

אחמד מחאמיד (עציר)

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד מאג'דלה מוחמד

גזר דין

1. בישיבת יום 3.7.14, הודיעו הצדדים, כי הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו הוגש כתב אישום מתוקן (סומן "א"). הסדר הטיעון לא כלל הסכמה כלשהי לענין העונש.

כתב האישום המתוקן מתאר את העובדות ואת האירועים כדלקמן :

א. ביום 4.6.12, נפסל הנאשם, על ידי בית משפט השלום לתעבורה בחדרה, בתיק ת"ע 4936-09-11, מלנהוג ברכב לתקופה של חודשיים והפסילה הודעה לו. הנאשם מעולם לא הפקיד את רישונו ולפיכך, הוא פסול לנהיגה עד היום.

ב. ביום 9.1.13, נשלח הנאשם במסגרת מ"ת 8238-01-13, על ידי בית משפט השלום בחיפה, למעצר בית מלא בביתו אשר באום אל פחם. ביום 5.5.13 ניתנה החלטה על ידי בית המשפט, המאפשרת לנאשם חלון התאווררות בין השעות 16:00 לשעה 17:00 (להלן: "**מעצר הבית**") ובלבד שיהיה מלווה כל העת על ידי מפקח שאושר על ידי בית המשפט (להלן: "**מפקח**").

ג. בתאריך 24.10.13, בשעה 15:30 לערך יצא הנאשם את ביתו ללא ליווי מפקח תוך שהוא מפר את מעצר הבית. הנאשם נכנס לרכב יונדאי מ.ר. 90-899-36 (להלן: "**הרכב**") השייך לאחיו, והחל בנסיעה באום אל פחם. בשלב מסוים הצטרפו אל הנאשם נביל ג'בארין וסאמי מחאמיד, והשלושה נסעו לכפר קרע, כאשר כל אותה העת הנאשם נוהג ברכב.

ד. בשעה 15:55 לערך, ביציאה מכפר קרע עמדו ברמזור אדום השוטרים שמעון אטיאס ושי פרץ (להלן: "**השוטרים**"), כשכל אחד מהם נוהג באופנוע משטרת. באותו הזמן עמד גם הנאשם בצומת, כשהרמזור אדום. השוטר שמעון ניגש לחלון הנהג שברכב, הבחין כי הנאשם אינו חגור וביקש ממנו להזדהות ולהציג את רישיון הנהיגה שלו.

ה. הנאשם ביקש מהשוטר לעמוד בצד, אך מיד לאחר מכן לחץ על דוושת הגז, פנה ימינה לכיוון מערב על כביש 65 (להלן: "הכביש"), והחל להימלט. השוטרים החלו במרדף אחרי הנאשם, אשר במהלכו ביקש השוטר שי פרץ מהנאשם לעצור וזאת בצעקות וסימוני ידיים, אך הנאשם לא נענה.

ו. בשלב מסוים ביצע הנאשם פניית פרסה בדרך שאינה פנויה, תוך שהוא מסכן את שאר כלי הרכב שבכביש, אשר נאלצו לבלום בלימת חירום על מנת שלא לפגוע בו. לאחר מכן המשיך הנאשם במנוסתו מהשוטרים לכיוון מזרח, חזרה לכיוון צומת כפר קרע, כאשר חלק מהזמן הוא נוסע על השוליים, נוהג במהירות בלתי סבירה, ועוקף כלי רכב בצורה מסוכנת, כך שחלקם נאלץ לסטות מנתיבו.

ז. בהגיע הנאשם חזרה לצומת כפר קרע, עמד על המדרכה השוטר שאדי עלי, אשר סימן לנאשם, בשתי ידיו, לעצור. הנאשם, אשר הגיע לצומת בנסיעה על השול הימני, לא שעה לסימונו של השוטר, פגע בצידו הימני של הרכב שבו נהג פהמי כבהא, שעמד אותה עת ראשון ברמזור, עלה על המדרכה, והשוטר שאדי נאלץ לקפוץ הצידה על מנת שלא להיפגע מהרכב בו נהג הנאשם.

ח. הנאשם המשיך בנסיעה פרועה לכיוון מזרח תוך שהוא עוקף כלי רכב בצורה מסוכנת.

ט. בינתיים הגיעה, לצומת מי עמי, ניידת שמספרה מ 23-892 (להלן: "הניידת") ובה שוטרים נוספים. השוטרים החנו את הניידת בשול הימני של הכביש וביצעו חסימה של הצומת באמצעות משאיות ורכבים. הנאשם הגיע לצומת במהירות גבוהה, עקף מימין משאית אשר עמדה בנתיב הימני, ירד לשול והמשיך בנסיעה עד אשר התנגש עם חזית ימין של הרכב בחלקה האחורי שמאלי של הניידת והרכב נעצר.

י. הנאשם נמלט מפני השוטרים שרדפו אחריו, כמפורט מעלה, תוך פגיעה בשימוש החופשי והבטוח של נתיב התחבורה וכלי התחבורה וסיכון השימוש בהם ותוך מעבר באור אדום.

יא. כתוצאה מנהיגתו של הנאשם, נגרמו נזקים לרכבו של פהמי כבהא ולניידת.

יב. במעשיו המתוארים לעיל, טיפל הנאשם בנתיב תחבורה ובכלי תחבורה, ובכל דבר שעליהם או בקרבם, בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיב התחבורה וכלי התחבורה ובבטיחותם של נוסעים ולסכן את השימוש והבטיחות האמורים, בכוונה לפגוע בנוסעים בנתיב תחבורה או בכלי תחבורה או לסכן את בטיחותם; נסע במהירות בלתי סבירה; פגע בניידת במזיד ושלא כדין הפר הוראה חוקית; נהג ברכב בזמן שהוא פסול לנהיגה וללא רישיון רכב ותעודת

ביטוח בתוקף.

על פי הודאתו, כאמור לעיל, הורשע הנאשם בביצוע העבירות כדלקמן:

- א. **סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה** - עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
- ב. **מהירות בלתי סבירה** - עבירה לפי תקנה 51 לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.
- ג. **הפרת הוראה חוקית** - עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
- ד. **היזק בזדון** - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
- ה. **נהיגה בזמן פסילה** - עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961.
- ו. **נהיגה ללא רישיון רכב** - עבירה לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961.
- ז. **נהיגה ללא ביטוח** - עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] התשל"ל-1970.

תסקיר שירות המבחן:

2. תסקיר שירות המבחן מתאר את הנאשם ומשפחתו. משפחת המוצא של הנאשם מונה זוג הורים, 4 בנים ושתי בנות. הנאשם הוא הבכור בסדר הלידה. הנאשם רווק, בין 23 אשר התגורר קודם למעצרו בבית משפחתו באום אל פחם ועבד בעבודות בניין. הנאשם נשר מבית הספר לאחר סיום 10 שנות לימוד. לדבריו - היה עליו לעבוד ולעזור בפרנסת המשפחה, בשל כך שאביו ניהל אורח חיים עברייני וריצה בעברו תקופות מאסר בפועל.

הנאשם, כך על פי התסקיר, נושא באחריות למעשים שביצע, מגלה הבנה לחומרת מעשיו ומבטא צער וחרטה כנים, אם כי התקשה להסביר מה הניע אותו לבצע את העבירות.

שירות המבחן לא התרשם מקיום קווים עבריינים ו/או אלימים מוחצנים, אך יחד עם זאת התרשם, כי לעיתים עלול הנאשם לפעול מתוך פזיזות ודחף רגעי, ללא חשיבה על השלכות מעשיו וכי קיים סיכון בינוני להישנות ביצוע עבירות דומות.

להערכת שירות המבחן, שהות ממושכת וארוכה בין כתלי הכלא תחזק ותטמיע בנאשם ערכים עבריינים ולפיכך, ממליץ השירות, כי ככל שיושת על הנאשם עונש מאסר בפועל, יהא זה בבית כלא בו יוכל הנאשם לעבור הליך של טיפול ושיקום.

ראיות המאשימה לעונש:

3. באת כוח המאשימה הגישה גיליון הרשעות תעבורה קודמות של הנאשם (**סומן כעת ע/3**) ממנו עולה, כי לנאשם 6 הרשעות תעבורה קודמות, ביניהן עבירה בגין נהיגה נגד הכיוון בכביש חד סיטרי; נהג חדש ללא מלווה; סטייה מנתיב הנסיעה. הוגש פסק הדין שניתן בעניינו של הנאשם בתת"ע 4936-09-11 מיום 4.6.12, במסגרתו נפסל רישונו של הנאשם, כאמור בעובדה **א** לכתב האישום (**סומן כעת ע/4**).

כן הוגש גיליון הרשעות פליליות של הנאשם (**סומן ע/1**), ממנו עולה, כי לחובת הנאשם הרשעה אחת, מיום 8.9.14 בת"פ 8246-01-13 (להלן: "**התיק הנוסף**"), בגין עבירות של סיוע לגניבה וסיוע לסחיטה באיומים, אותן ביצע הנאשם ביום 28.12.12. בגין עבירות אלה הוטל על הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה של 3 חודשים וכן עונש מאסר על תנאי, שאינו בר הפעלה בתיק זה. יש לציין, כי מדובר בעבירה שנעברה על ידי הנאשם קודם לעבירות שבתיק זה, אולם הוא הורשע בגינה לאחר הגשת כתב האישום בתיק זה.

במסגרת התיק הנוסף נשלח הנאשם (בתיק מ"ת 8238-01-13), למעצר בית מלא בביתו שבאום אל פחם וביום 5/5/14 ניתנה החלטת בית המשפט אשר אפשרה לו "חלון התאווורות" במועדים מסוימים ובלבד שיהיה מלווה כל העת על ידי מפקח אותו אישר בית המשפט - כאמור בעובדה **ב** לכתב האישום.

ראיות הנאשם לעונש:

4. סנגורו של הנאשם הגיש אסופת מסמכים רפואיים (**סומנו נא/1**); דרישת תשלום שנשלחה לנאשם בגין הנזקים שנגרמו לניידת המשטרה (**סומנה נא/2**) וכן פסיקה (**סומנה נא/3**).

טיעוני המאשימה לעונש:

5. טיעוני המאשימה הוגשו בכתב (**סומן ע/2**).

באת כוח המאשימה הדגישה את עברו הפלילי והתעבורתי של הנאשם וכן עמדה בהרחבה על נסיבות ביצוע העבירות ועל חומרתן, בהדגישה, כי, לדידה, עבירות אלה נמצאות ברף הגבוה של חומרת עבירות מסוג זה. לשיטתה, החומרה היתרה נובעת מכך, שמעשיו של הנאשם נעשו ברחובות עמוסים במכוניות ובמשתמשים בדרך. חומרה נוספת יש לייחס לעובדה שנהיגתו הפרועה של הנאשם נעשתה לאורך מסלול ארוך יחסית ולכך שהנאשם פגע בכלי רכב ובניידת וכמעט פגע בשוטר, שרק בדרך נס, הצליח לקפוץ הצידה ולהינצל.

בעמדה על פסיקה נרחבת, אשר דנה בביצוע עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, ביקשה באת כוח המאשימה לראות בחומרה את העובדה שהנאשם ביצע את שרשרת העבירות, שבגינה הוא הורשע בתיק זה,

שעה שתלוי ומתנהל נגדו התיק הנוסף, דבר המלמד על התנהגות מסוכנת ומשולחת כל רסן, אשר בוצעה תוך הפרה של הוראות שיפוטיות שניתנו נגדו על ידי שני מותבים שונים. האחת: הוראה בדבר "מעצר בית" והשנייה: פסילת רישיון הנהיגה של הנאשם.

לשיטת המאשימה, אין מדובר במעידה חד פעמית או באירוע נקודתי, אלא באירוע מתמשך ובו רצף של עבירות על ציר של מרחק, זמן וסוג עבירות.

6. בהתייחס לאמור בתסקיר שירות המבחן טענה באת כוח המאשימה, כי התנהגותו של הנאשם יכולה להתיישב עם התרשמות שירות המבחן, לפיה קיים סיכון בינוני לבדיקת גבולות ולהישנות ביצוע עבירות דומות, הגם שנראה שמעשיו של הנאשם אינם תוצר של דחף רגעי, אלא דפוס התנהגות פורע חוק.

בטענה כי העבירות בהן הורשע הנאשם מצריכות ענישה מחמירה, הפנתה באת כוח המאשימה, בין היתר, לפסקי הדין שניתנו בע"פ 6954/09 **זוהיר אבו קביטה נ' מדינת ישראל** (מיום 12/7/2010); ע"פ 2079/06 **אוסמה אבו עזא נ' מדינת ישראל** (מיום 7/6/2006); ע"פ 285/13 **אברהים מוסטפא נ' מדינת ישראל** (מיום 24/10/2013 והחלטה מתקנת מיום 28/10/2013); ע"פ 6056/07 **יעלב אלחמידי נ' מדינת ישראל** (מיום 26/3/2009).

לאור האמור עתרה באת כוח המאשימה למתחם ענישה הנע **בין 3 ל- 5 שנות מאסר בפועל**.

7. באשר לגזירת הדין בתוך המתחם, טענה באת כוח המאשימה, כי העונש ההולם עומד על **הרף העליון של המתחם לו עתרה** וביקשה להשית על הנאשם גם מאסר על תנאי, פסילה ופסילה מותנית.

טיעוני הסנגור לעונש:

8. בראשית דבריו, ציין הסנגור, כי מדובר בנאשם שבמועד ביצוע העבירה היה בן 21 שנים ו- 10 חודשים. לשיטתו של הסנגור יש לראות בנאשם כמי שלא היה לו רישום פלילי בעת ביצוע העבירה, שכן הוא הורשע בתיק הנוסף רק לאחר שהודה בכתב האישום בתיק דידן. הסנגור טען, כי יש להביא בחשבון, לקולה, את הודאתו של הנאשם בכתב האישום המתוקן, עוד טרם תחילת שמיעת הראיות, את הזמן השיפוטי שנחסך עקב כך, כאשר מדובר בהבאתם של 19 עדי תביעה למתן עדות. כן נטען, כי הודאת הנאשם בפני ביהמ"ש, בהזדמנות הראשונה, מצביעה על חרטה כנה מצדו, חרטה אותה הביע אף בפני שירות המבחן, שבפניו לקח אחריות מלאה על מעשיו, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתסקיר.

הנאשם, כך לטענת סנגורו, מודע לכך שהוא ביצע מעשה חמור, עליו הוא מתחרט. תקופת המעצר הממושכת בה שהה, כך נטען, היוותה עבורו אלמנט הרתעתי, גרמה לו לחשבון נפש, והגבירה אצלו את תחושת החרטה.

כן נטען, כי הנאשם הסובל מבעיות קשות בעיניים וכי מצבו הרפואי הלך והחמיר במהלך המעצר וכן, כי שליחתו לתקופת מאסר ממושכת עלולה לגרום לו נזק משמעותי ולחשוף אותו לאוכלוסייה עבריינית שאינו רגיל להימצא בקרבה.

הסנגור תיאר את נסיבות חייו של הנאשם אשר גדל ללא דמות אב וללא דמות מכוונת כלשהי. בשל הימצאות אביו במאסר, הוא נאלץ לעזוב את ספסל הלימודים על מנת לעזור בפרנסת המשפחה.

לטענת הסנגור, ביצוע העבירות היה ספונטני, מבלי שקדם לביצוען תכנון מוקדם; העבירות בוצעו בשל חוסר שיקול דעת, כפי שעולה אף מהתסקיר ולא נגרמו נזקי גוף למי מהנוסעים ברכב ואף לא למי מהשוטרים שהיו מעורבים באירוע.

9. בהתייחס לפסיקה אליה הפנתה באת כוח המאשימה, טען הסנגור, כי מדובר בפסקי דין בהם נדונו מקרים חמורים מזה שבפנינו ובנאשמים אשר נסיבותיהן האישיות אינן כשל הנאשם דכאן.

הסנגור הגיש אסופת פסקי דין וביניהם ת"פ 36272-01-13 **מדינת ישראל נ' חיג'אזי** (מיום 19/2/2014); ת"פ 45028-01-13 **מדינת ישראל נ' אדם** (מיום 1/5/2013); ת"פ 405-06-13 **מדינת ישראל נ' רוימי** (מיום 11/2/2014); ע"פ 4894/13 **יחזקאל סלע נ' מדינת ישראל** (מיום 23/1/2014).

לטענת הסנגור, הפסיקה אותה הגיש, מצביעה על מתחם ענישה נמוך משמעותית מזה לו עותרת המאשימה, מתחם המתחיל ב- 6 חודשי מאסר בעבודות שירות עד ל- 24 חודשי מאסר ובמקרים חריגים, כאשר מדובר גם בעבירות נוספות וחמורות - עד 3 שנות מאסר.

10. לעניין העונש הראוי, טען הסנגור, כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן שלא להטיל מאסר ממושך על הנאשם ולהסתפק בתקופה בה הנאשם מצוי במעצר.

לחילופין, ביקש הסנגור, כי ככל שבית המשפט ישית על הנאשם עונש מאסר בפועל - יהא מאסר זה לתקופה לא ממושכת, נוכח השלכותיו האפשריות של המאסר על הנאשם ובשים לב לנסיבותיו האישיות.

דבר הנאשם:

11. הנאשם הביע חרטה על מעשיו ואמר שהוא יודע שעשה טעות ורוצה לצאת לדרך חדשה, לעבוד ולפרנס את משפחתו.

אביו של הנאשם, אשר היה נוכח באולם בזמן הדין, ביקש להביע את צעריו שלו על מעשיו של הנאשם ואמר כי, לתחושתו, הוא זה שגרם לנאשם לבצע את העבירות בשל כך שבגיל ההתבגרות של הנאשם, הוא לא היה בבית בשל שהייתו במאסר ולא היה מי שידריך את הנאשם.

האב ציין, כי הוא עצמו, מזה 4 שנים, עובד ומפרנס את משפחתו וכי הוא ידאג לנאשם עת יצא לחופשי וידאג, שהנאשם לא יחזור לבצע עבירות.

דין והכרעה:

מתחם העונש ההולם -

12. הנאשם שלפניי הורשע בביצוע מספר עבירות, המהוות אירוע אחד, כפי שעולה מהתיאור העובדתי המפורט בכתב האישום. בשל כך אקבע מתחם ענישה הולם לאירוע כולו.

מדובר במצבור של עבירות, אשר חלקן חמור עד מאוד. משנה חומרה יש לראות בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, שהעונש הקבוע בצדה הוא 20 שנות מאסר, אך אין להקל ראש גם בשאר העבירות ובמיוחד בעבירה של נהיגה בזמן פסילה ובכך שהעבירות בוצעו על ידו תוך הפרת תנאי "מעצר בית" בהם היה נתון בשל התיק הנוסף.

הערכים החברתיים שנפגעו במקרה זה, בהתייחס לכלל העבירות, הם בראש ובראשונה, הערך של חיי אדם ושלמות גופו, שלום הציבור ובטחונו, זכות הקניין וכן שלטון החוק.

דומה, כי אין צורך להכביר מילים באשר למסוכנות הרבה שיש באדם המרהיב עוז לנהוג כפי שנהג הנאשם במקרה שבפניי, ללא רישיון נהיגה, לאחר שהוא נפסל מלנהוג, לאורך מרחק לא מבוטל, תוך ביצוע עבירות תנועה רבות וחמורות, תוך שבין היתר, הוא עובר צומת באור אדום ועוקף כלי רכב בצורה מסוכנת, עד שכלי רכב נאלצו לסטות מנתיב נסיעתם בשל מעשיו. הנאשם נהג באופן המסכן, **סיכון של ממש**, את חיי העוברים והשבים, לא שעה לשוטרים ולסימוניהם, שהופנו אליו והורו לו לעצור וסופו שהוא פגע בצדו הימני של רכבו של השוטר פהמי ועלה על המדרכה, בעוד השוטר נאלץ לקפוץ הצדה על מנת שלא להיפגע מרכב הנאשם.

עובדות כתב האישום, מציירות תמונה חמורה מאוד של התנהגות חמורה, התנהגות של אדם אשר אינו רואה עצמו מחויב בציות לחוק וכמי שמזלזל בשלום הזולת, בחייו וברכושו.

מהתנהגות הנאשם עולה גם העדר מורא מהחוק, אשר בא לידי ביטוי גם בכך שהוא הפר את מעצר הבית בו שהה ואת הוראות בית המשפט בדבר התנאי של ליווי מפקח ובכך שהוא נהג ברכב, על אף שנפסל מלנהוג בצו

בימ"ש.

מבחינה ערכית ומוסרית- מדובר במעשים חמורים עד מאוד.

מבחינה תוצאתית - נגרם נזק לרכב של השוטר פהמי, אשר עמד ברמזור, כאמור בעובדות כתב האישום, וכן נגרם נזק לניידת המשטרה, בה התנגש רכבו של הנאשם.

למקרא עובדות כתב האישום מבין כל בר דעת, שרק בנס לא עלו, חלילה, מעשיו של הנאשם בחיי אדם ולא גרמו נזקים חמורים יותר - הן גופניים והן רכשיים.

הנאשם אמנם צעיר בשנים, אולם אין לי כל ספק שהוא הבין את אשר עשה ואת הפסול שבמעשהו והיה יכול, לו רצה, להימנע מביצוע העבירות.

13. מפסיקת בתי המשפט העליון, מזה שנים רבות, ניתן לעמוד על ההחמרה שנוקט בית המשפט העליון בענישתם של נאשמים המסכנים חיי אדם בנתיב תחבורה.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה החמורה בה הורשע הנאשם - בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, אליה נלוות, דרך כלל, עבירות תעבורה, נקבעה רמת ענישה בת 4 שנות מאסר בפועל כבר מאז שנת 2004, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בפסק הדין שניתן בע"פ 2410/04 **מדינת ישראל נ' סלמאן אבולקיעאן** (מיום 11/11/2010), שם נקבע:

"חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים ואסור לה להשלים עם בריונות ופריקת עול מסוג זה, ומקל וחומר שאין להשלים עם כך כאשר מדובר בתופעה שרבים חוטאים בה, והמתרחשת כמעשה של יום יום באזור הנגב. את התופעה החמורה הזו יש למגר כדי להבטיח את שלום הציבור, וגם כדי לאפשר לאנשי החוק למלא את תפקידם ללא מורא. תרומתם של בתי המשפט למאמץ שנועד להשיג מטרה זו צריכה לקבל ביטוי ברמת הענישה הנקוטה ... "

על מגמת החמרה זו, חזר בית המשפט, לא אחת, לרבות בע"פ 5619/13 **מסרואה נ' מדינת ישראל** (מיום 18/5/2014). כן ראו: ע"פ 2688/13 **אלאטרש נ' מדינת ישראל** (29.9.2013); ע"פ 7222/13 **סלאמה אלוג' נ' מדינת ישראל** (מיום 29/9/2014); ע"פ 3641/14 **מדינת ישראל נ' חסונה**, (2.7.2014).

14. באי כוחם של הצדדים הביאו בפניי פסיקה ענפה, בנוגע לעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה (ועבירות נלוות) וטענו בהתבסס עליה.

עיינתי בקפידה בפסקי הדין. לא נעלמו מעיניי ההבדלים הקיימים בין המקרים השונים, המפורטים בפסקי הדין

השונים (בינם לבין עצמם ובינם לבין ענייננו אנו), הבדלים הנוגעים לעבירות השונות הנלוות ולנסיבות ביצוע העבירות, בכל מקרה ומקרה. מאליו מובן, שקיימת נפקות להבדלים השונים, עת מבקשים לקבוע מתחם ענישה הולם, בהתאם לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הספציפיות לכל מקרה, אך המגמה הברורה של הפסיקה, ביחס לעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה (ועבירות נלוות), מחמירה היא ועומדת, דרך כלל, על 4 שנות מאסר בפועל.

אציין, כי חלק מפסקי הדין שהגישו הצדדים, קדמו לתיקון 113. עוד אציין, למען הסדר הטוב, כי על פסק הדין שהגיש הסנגור בת"פ 52519-02-11 **מדינת ישראל נ' פישל ביטון** (מיום 19.7.2011), הוגש ערעור לבית המשפט העליון - ע"פ 5778/11 (מיום 13.9.2011), הערעור התקבל ותקופת המאסר לריצוי בפועל הועמדה על 18 חודשים, במקום 10 החודשים שקבע בית משפט קמא ונתרו על כנם יתר מרכיבי הענישה שהשית בית משפט קמא. ביהמ"ש העליון ציין, כי הוא אינו ממצה את הדין עם המשיב ואיננו מוסיף תקופת מאסר כאילו היה יושב כערכאה ראשונה ואף ציין שהוא מתחשב במידה מסוימת בציפייתו של המשיב, כי לאור גזר הדין המקורי הוא ישתחרר מהמאסר בזמן הקרוב.

אוסף ואומר, כי גם אם ניתן למצוא בפסקי דין שניתנו על ידי בתי המשפט (בעיקר בתי משפט מחוזיים), מתחמי ענישה נמוכים (כפי פסקי הדין שהמציא הסנגור לעיוני), יש ליתן את הדעת לכך שמתחם הענישה נקבע על פי הנסיבות העובדתיות הספציפיות הקשורות בביצוע העבירות במקרה הנדון. ודוק: בית המשפט העליון לא מתייחס תמיד, באופן ישיר, למתחם הענישה שנקבעו בפסה"ד המחוזי עליו הוגש הערעור, שכן ערכאת הערעור בוחנת, דרך כלל, אם העונש שהוטל, **בסופו של דבר**, הוא עונש ראוי. עוד יש לזכור את הכלל, לפיו ערכאת הערעור איננה ממצה את הדין. לכן, לא תמיד ניתן להסיק מפס"ד שניתן בערעור, מהו מתחם הענישה ההולם, לדעת אותה ערכאה.

15. בענייננו, כאמור - העבירה המרכזית, אותה ביצע הנאשם דנן, היא סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, אך אין להקל ראש אף בעבירות הנוספות שביצע הנאשם: הפרת הוראה חוקית; היזק בזדון; נהיגה בזמן פסילה; נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח ונהיגה במהירות בלתי סבירה. מתחם העונש ההולם צריך שיביא בחשבון את מצבור העבירות החמורות בהן הורשע הנאשם וצריך שייתן מענה הולם לחומרן.

כ אמור לעיל - בחינת הענישה בפסיקת ביהמ"ש העליון מעלה, כי דרך כלל נגזר עונש של 4 שנות מאסר בפועל על עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה [ראו פסקי הדין שהובאו לעיל וכן: ע"פ 4599/12 **יניב אברגיל נ' מדינת ישראל** (5.5.2013)], כך - אף כאשר עסקינן במי שאין לחובתו הרשעות קודמות או עבר תעבורתי מכביד [ראו: ע"פ 6757/11 **עלי סעדין נ' מדינת ישראל** (16.10.12)].

לאור זאת, בשים לב למתחמי הענישה שנקבעו על ידי ביהמ"ש העליון במקרים דומים ובשים לב לכך, שבנוסף על עבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה הורשע הנאשם בביצוען של עבירות נוספות, כפי שפורט לעיל, סבורני שמתחם הענישה ההולם את העבירות דנן, על נסיבותיהן, נע **בין 30 ל- 54 חודשי מאסר בפועל**, בלוויית

פסילה לתקופה משמעותית ועונשים נלווים.

גזירת הדין בתוך המתחם:

16. הנאשם שלפניי, יליד 22/12/1991, עצור בשל העבירות דנן, אותן ביצע בתאריך 24/10/13 ומאז נתון הוא במעצר.

הענישה, לעולם אינדיבידואלית היא ועל בית המשפט להביא בחשבון, כפי שמורה אותנו סעיף 40 לחוק העונשין, נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ונסיבות נוספות כמפורט בתיקון 113.

לחומרה, אביא בחשבון את העובדה שהנאשם ביצע את העבירות בתיק שבפניי, שעה שהתיק הנוסף, בגין עבירות שביצע בחודש 12/12 (בו הוגש כתב אישום ביום 6/1/13 והדין נגזר ביום 8/9/14), היה תלוי ועומד נגדו.

בנוסף, יש להביא בחשבון, לחומרה, את העובדה שהנאשם אינו מציית להוראות ולצווים הניתנים על ידי ביהמ"ש, שהרי לא רק שהוא נהג בזמן פסילה, אלא הוא הפר את תנאי השחרור שנקבעו בתיק הנוסף ויש בכך כדי ללמד על דפוס התנהגות עברייני של הנאשם.

העבירה בה הורשע בתיק הנוסף בוצעה על ידי הנאשם לפני העבירות מושא תיק זה, כך שקשה להלום את טענת הסנגור, על פיה יש לראות בנאשם כמי שנעדר עבר פלילי.

17. לקולה אתחשב בנסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם, כפי שהן עולות מתסקיר שירות המבחן, בגילו הצעיר, בעברו, בכך שנטל אחריות על מעשיו ובחרטה שהביע, כפי העולה מתסקיר שירות המבחן וכפי שהתרשמתי אף אני.

משקל של ממש אתן לחרטה שהביע הנאשם להודאתו במיוחס לו, אשר מנעה צורך בהעדת העדים וחסכה בזמן שיפוטי.

עוד אביא בחשבון, לקולה, את הנזק שיגרום מאסרו של הנאשם לו עצמו וכן למשפחתו וכן ברצון שהביע הנאשם לשוב לביתו ולשקם את חייו.

אציין, כי דברי אביו של הנאשם נגעו ללבי ואף בהם אתחשב, לזכותו של הנאשם.

האמור לעיל, נסיבותיו האישיות של הנאשם והמלצת שירות המבחן, מובילים אותי למסקנה, כי יש להשית על

הנאשם עונש המצוי ברף התחתון של המתחם.

18. לאור כל האמור לעיל אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 30 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 24/10/13.

ב. 14 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא, שבמשך 3 שנים מהיום בו ישוחרר מהמאסר, לא יעבור עבירה של **סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה** - עבירה לפי סעיף 2332(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

ג. 8 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא, שבמשך 3 שנים מהיום בו ישוחרר מהמאסר, לא יעבור עבירה אחת או יותר מהעבירות כדלקמן: **הפרת הוראה חוקית** - עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין; **היזק בזדון** - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין; **נהיגה בזמן פסילה** - עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961.

ד. אני פוסלת את הנאשם מלקבל ומלהחזיק ברישיון נהיגה למשך 8 שנים מהיום בו ישוחרר ממאסרו.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ג' חשוון תשע"ה, 27 אוקטובר 2014, בהעדר הצדדים.